

LA ÚLTIMA ORACIÓ

Sempre s'ha parlat de la fi del mon. Molts ho han pregonat: Els mayas, Nostradamus, la Bíblia, etc. La majoria de la població humana no hi hem fet cabal, perquè al final no ha succeït res. La humanitat ha perdut la fe, la esperança. I tots els que s'han proclamat profetes han resultat ser uns farsants. Tots menys un: jo.

Fa dues setmanes, vaig sortir al balcó de casa meva per intentar observar la pluja d'estels. Però vivint a la ciutat, evidentment, era impossible veure res. Quan vaig disposar-me a entrar a casa, va succeir una experiència inexplicable. Vaig tornar a mirar al cel, i una llum em va cegar. I de sobte ho vaig veure. Vaig veure el que està passant avui, dia 26 de maig del 2026.

Em trobo tancat al meu pis, dins del meu despatx, escrivint les meves ultimes paraules, tot i que dubto que ningú les llegeixi mai. Però, per si de cas, en un remot cas, algú, en un futur molt llunyà, les llegís, que sàpiga què va passar en un dia com avui:

Aquest matí he sortit al carrer. Sorprenentment estava totalment desert. Ni persones dirigint-se al treball, ni senyores grans passejant el seu gos, ni gent fent fúting, ni cotxes... res. Absolutament ningú. Les botigues eren tancades, els semàfors no funcionaven. Llavors he dit en veu alta: "Ja ha començat".

Ha estat el principi del final. Exactament igual a la visió d'aquella nit de maig: la gent desapareixia inexplicablement. Però el pitjor estava per arribar. De fet sabia tot el que succeiria. El que no entenia es perquè jo seguia aquí.

Tot seguit ha començat a caure foc del cel, i tot i que jo ja ho havia previst, en aquest moment m'he espantat moltíssim. Així que he corregut cap a casa meva a refugiar-me. Quan ja hi he estat, he connectat el televisor. Però cap canal rebia senyal. I mentre sentia caure el foc del cel, me preguntat una i un altre vegada: Perquè segueixo aquí? I seguidament he resat a Déu.

La pluja de foc ha parat. Ha estat en aquest moment quan a la fi he comprès: Molts anys enrere, quan era un jove devot de deu, hem vaig sentir abandonat per Ell. El vaig maleir per no estar al meu costat quan més el necessitava. La meva parella va morir en tràgiques circumstàncies, i Ell no va contestar les meves pregaries. Vaig jurar que mai més resaria a un deu tan egoista com Ell. Mai, encara que hem trobés en el dia del judici final. I aquest dia es avui, i avui he resat. Deu m'ha deixat aquí per patir el fi dels dies. Però quan he pregat per la meva vida, Ell ha parat.

Després he vist com baixaven del cel els seus àngels, per portar-me davant la seva presència i ser jutjat, tan per bé com per mal.

Tinc por. Espero que sigui veritat el que deien: Déu és amor.

Veig una llum sota la porta. Venen a buscar-me. Ja estan aquí! Ja venen, ja venen...